

פנינים יקרים

מתורת רבותינו הקדושים מביאלא

- ליקוטי אמרים ככתבם וכלשונם מספרי רבותינו הקדושים •

פרשת ויקרא - זכור

• דברי בינה •

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר.

ופירש' רש"י ז"ל: "לכל דברות ולכל אמירות ולכל ציוויים קדמה קריאה, לשון חיבה, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו וכו'. אבל לנביאי אומות העולם נגלה עליהם בלשון עראי וטומאה. כמו שכתוב ויקרא א' אל בלעם וכו'".

והנה הבעל הטורים כתב: אלף דויקרא זעירא, שמשה לא רצה לכתוב אלא 'ויקרא' כדרך שנאמר בבלעם, כאילו לא נראה לו השם אלא במקרה. ואמר לו הקדוש ברוך הוא שיכתוב גם האלף, וכתבה קטנה. וצריך להבין כוונת משה רבינו עליו השלום בזה, [וכו'].

וזה הענין מה שמשה רבינו עליו השלום לא רצה לכתוב בתורה אלא 'ויקרא אל משה', בלא אלף וכו'. כי זה המדרגה, להתחבר את עצמו לאלופו של עולם ברוך הוא - הוא תלוי בעבודת האדם בעצמו, שעל ידי מעשיו יוכל לבא לזה הבחינה. לכן אין לכתוב זאת בפירושו. [וכו']

ולכן צוה לו הקדוש ברוך הוא, שיכתוב על כל פנים אל"ף זעירא. וענין א'

זעירא הוא, כי א' זעירא רומז על הבחינה הנקראת זעיר אנפיין. [וכו'].

וכמו שאנו רואים למשל, באב עם בנו אהובו, אפילו אם הבן עושה איזה דבר קטן, ואפילו דבר שטות ומעשה נערות, אף על פי כן מקבל מזה תענוג ושעשועים גדולים - מחמת שהוא באמת חלק אביו, לכך האהבה גדולה אליו בכל הדברים שרואה מבנו. כמו כן הוא אצלו יתברך כביכול, מחמת שהם באמת חלק אלקי ממעל, ומושרשים בעצם הקדושה, לכן בכל עבודה קטנה של האדם, הוא מצמצם עצמו אליו ומתייחד עמו.

וכן אפילו אם האדם עושה איזה שטות ח"ו, אף על פי כן אינו מפריד עצמו ממנו ח"ו, והוא מחובר עדיין באלופו של עולם. וזה הענין, מה שאות הא' הוא נמצאת גם בחטא אפילו, אך שאינה נרגשת במבטא - לגודל קדושתו, והבן.

עמוד ח-ט

• חלקת יהושע •

ויקרא אל משה. (א א)

שמעתי ממנו [מכ"ק מרן אדמו"ר זצ"ל] לפרש, ב'ויקרא אל משה' א' זעירא, שקריאת הקב"ה אל משה וכן אל כלל ישראל הוא על ידי א' זעירא, דברים

יקר, שהם יקרים לפני הש"י מאד, כמו שאמרו יפתח בדורו כשמואל בדורו [ר"ה כה:]: כי בגלל התיקון שיצטרכו ישראל להתקן בסוף גמר וקץ לכל צרותינו, בהכרח שיהיו הצדיקים בבחינת זעירא, אבל לא ח"ו מחמתם ומסיבתם, כי זה רק לטובת ישראל כדי שתתגלה מלכות שמים בעולם, ויתרבה כבודו בעולם, ויבואו לידי התיקון האמיתי. עמוד קפט

• תולדות אדם •

ויקרא אל משה. מזה שנאמר ויקרא א' זעירא, נוכל לומר בזה על פי המשל שאומר הרמב"ם ז"ל [מורה נבוכים ח"א], שעיקר התקרבות הילד מתחיל מדברים הקטנים והפחותים, ועל ידי זה יכולים לקרב אותו לדבר הנרצה. וכמו כן בכאן גם כן מאל"ף זעירא, היינו: שצדיקי הדור הרוצים לקרב לבנות בני ישראל לדרכי התורה ועבודה, מתחילה ישפיעו להם צרכי הגוף, היינו: בני חיי ומזונא, ואחר כך יגיעו לצרכי הנפש תכלית הנרצה, אמן נצח סלה ועד.

• היהודי הקדוש •

יקריב אותו לרצונו. (א ג) הרב הצדיק הקדוש מורינו הרב נתן דוד משידלובצא זצ"ל אמר בשם אדוני זקני היהודי זצלה"ה שלא דוקא רצון שיהיה לו רצון, אלא אפילו מי שאין לו רק רצון שיהיה לו רצון, עד עשרים פעמים רצון, גם כן נקרא בשם עובד השם יתברך. (עטרה לראש צדיק)

עמוד עז

שנראים קטנים, ובאמת הם א', יסוד הראשון לקיום תורתנו הקדושה.

הקדמת אדמו"ר שליט"א
לספר הק' חלקת יהושע

• ארון עדות •

ויקרא אל משה א' יאמר על פי הידוע שמראה ירוק רומז לעבירה, כמאמר הגמרא: סימן לעבירה הדרוקן. אולם כאשר החוטא עושה תשובה, ומביא קרבן ומתכפר, מתהפכות העבירות לזכויות, ומאותיות ירו"ק נעשה צורף ויק"ר, וזוכה לכבוד וגדולה.

ולכורנה זו נכתב ויקרא באלף זעירא, כדי שיתחיל ספר זה שבו כל דיני הקרבנות במלת ויק"ר הרומז על הנ"ל, והבן.

עמוד קפא

• דברי בינה •

אדם כי יקריב מכם קרבן לה' וגו' ומן הצאן. (א ב) שצריך כל איש ישראל להיות כמו מרמז, הצאן, שצריכים רועה, שהוא דיבוק תלמידי חכמים.

עמוד ג

• זאלה הדברים שנאמרו לדוד •

ויקרא אל משה. (א א) דהיינו הצדיקים שבכל דור הנקראים משה [עיין חולין צ"ג. רש"י ד"ה משה] שאז יהי הא' זעירא, היינו, שראשי אלפי ישראל יהיו בבחינת זעירא, שאין כח רק מכללות ישראל. עכ"ז ויק"ר הוא לשון

• מבשר טוב •

ונרצה לו לכפר עליו. (א ד)
בכל המצוות ישנם ב' תנאים, א', מצד האדם שצריך שיעשה המצוה בפועל. ב', צריך שיתקבלו מעשיו ומצוותיו לרצון לפני הבורא יתברך שמו.

שאיך די בעשייתו בלבד, כי צריך גם שיתקבלו מצוותיו, ושהשי"ת יחפוץ במצות אלו. כי פעמים שיך בחינה שעושה מצוות וזורקים אותו בפניו, ואין השי"ת חפץ באלו, וכמבואר ברמב"ם [הלכות תשובה ז טו] שהרשע שאינו חוזר בתשובה: "עושה מצות וטורפין אותן בפניו שנאמר מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי, מי גם בכס ויסגר דלתים". ע"כ.

וכמו שמוצאים בעניין הקרבנות "ונרצה לו לכפר עליו". הרי שלא די בזה שמביא קרבן, אלא גם צריך שיעלה לרצון לפני השי"ת, ושיהיה השי"ת חפץ במצוותיו

ונרצה לו. וכך מבואר גם במשנה זבחים נד [ו]: "לשם ששה דברים הזבח נזבח: לשם זבח, לשם זובח, לשם השם, לשם אשים, לשם ריח, לשם ניחוח וכו'". ע"כ. והיינו שלא די בהבאת קרבן, אלא צריך שיעלה לריח ניחוח ולרצון לפני השי"ת.

וכך גם אומרים בהגדה של פסח בסימני הסדר: "נרצה", והיינו שאחר עשייתנו את כל המצות שבליל הסדר עדיין אין די בזה, כי חסר עוד שיהיה מרוצה לפני השי"ת, ויחפוץ ויקבל את מצוותיו. יסודות עבודת ה' פ"ד

• דברי בינה •

ושחט אתו על ירך המזבח צפנה לפני ה'.
 (א יא)

שמעתי בשם רבינו הקדוש מהר"י מריזין ז"ל שאמר רמז בפסוק "ושחט אותו", היינו התורה מורה לנו האיך לשחוט היצר הרע, היינו "על ירך", שהוא שמירת

מעשי הצדיקים

וּנְפֹשׁ כִּי תַחְטָא וּגו' וְנִשְׂא עוֹנוֹ. (ה א)

באחד השולחנות הראשונים שערך רבינו הרה"ק משעדליץ זיע"א, יחד עם אחיו הקדושים לרגל ראש חודש פתח את פיו בחכמה ואמר: ונפש כי תחטא וגו' ונשא עוונו [ויקרא ה א] דער גרעסטער עוון איז התנשאות [העוון הכי גדול הוא התנשאות], וזה פירוש הביאו עלי כפרה אל תיקרי עלי, אלא עלי כפרה, יעדער עליה דארף אכפרה [כל עליה צריכה כפרה], והראיה שמעטתי הירח ולא רציתי. ובאומרו זאת פרץ בבכיה רבה. [כתבי רא"ב].

(המאורות הגדולים)

אור יקות

מאוצרו של הרה"ח חיים שלום פרוש ז"ל

על ראש העלה וּנְרָצָה לוֹ – כל פעולה הנעשית בידי האדם לשמו ית', חייבת להיות בהתאמה מליאה עם המחשבה שבראש – וסמך ידו על ראשו – ורצון הלב – העלה – שהרי זו מכפרת על הרהור הלב – ונרצה לו.

(דברי בינה)

תאות ממון, {כמ"ש} 'מצפון זהב יאתה'.
עכלה"ק, ודפח"ח".

פרשת תרומה עמ' קצה

הברית. "המזבח" הוא תאות אכילה, וכמו
שאמרו "עכשיו שולחנו של אדם מכפר
עליו". שהוא במקום מזבח. "צפונה" הוא

לשבת זכור

והרצון בעבודת השם יתברך, ובתורה
ומצוות. ומסתובבים עצמם "נחשלים"
בנחשלות ועצבות והוסר תקוה וכיטחון
ואמונה פנימית בכוחם של ישראל, ובעוצם
כח התיקון שברגע אחד, וככל המבואר
לעיל. והיינו "נחשלים" [שבאחיטשקע]. או
בנקודות מסוימות שבהם נחשל האדם, ואינו
מחזק עצמו בהם כל אחד לפי עניינו ונפשו.
ואותם תופס עמלק הרשע הפנימי רחמנא
ליצלן ברשתו, מחמת שבנחשלותם מניחים
עצמם ליפול בנפילות וזרועות הייאוש המר,
שזו אם כל הטאת רחמנא לישזבן.

ומן החובה להתחזק מאד בזה כנגד עמלק,
שלא להרגיש עצמו כהרגשת
"נחשלים" הלילה, אלא בהיפך כאמונת עוז
בעוצמה האדירה "שבכה ישראל", כמו
שנתבאר.

כח איש ישראל פ"א

• היהודי הקדוש •

ואתה עייף ויגע ולא ירא אלקים. (כה יח)
הרה"ק רבי ירחמיאל מפרשיפאה אמר
בשם אביו הקדוש הרב היהודי:
אף אם אין מרגיש הטעם בעבודת,
והעבודת הוא אצלו יגיעה, אפילו הכא
הבטיחה תורה שלא יירא מהדינים וזה
שאמר "ולא ירא אלקים". (דברי תורה)

עמוד קע

• דברי בינה •

אשר קרך בדרך.

וכן כשהיצר מביא את האדם לעצלות,
שעל ידי זה הוא מבטלו מעבודת השם
יתברך - קשה גם כן לתקן זאת, ולהעלות
המדה הזאת אל הקדושה, כי אינו יכול
לעבוד השם יתברך במדה הזאת. כי עבודת
השם יתברך צריך להיות רק בשמחה
וזריוות, לא בעצלות ובעצבות ח"ו.

וזה ענין קליפת עמלק "אשר קרך בדרך"
ופירש הרה"ק הרבי ר' בער
[ממעזריטש] זי"ע, שהכנים קרירות
בישראל, וצינן אותם מעבודת השם
יתברך. ולזה ציוה השם יתברך "מחה
תמחה את זכר עמלק", כי למדה הזו אין
שום תיקון להעלותה, כנ"ל.

עמוד רטו

• מבשר טוב •

ויזנב כך כל הנחשלים אחריו.

עיקר מלחמת עמלק הפנימי שבתוך לבו
של אדם, שלא להניחו לייאוש
ולהשפיל האדם. ועל כך נאמר "ויזנב כך כל
הנחשלים אחריו, ואתה עייף ויגע ולא ירא
אלהים". ופירש רש"י ז"ל "כל הנחשלים
אחריו, חסרי כח מחמת הטאם, שהיה הענן
פולטן".

שישנם כאלו שאיבדו הטעם וההשק